

LBRIS

We know
books

L.M. MONTGOMERY

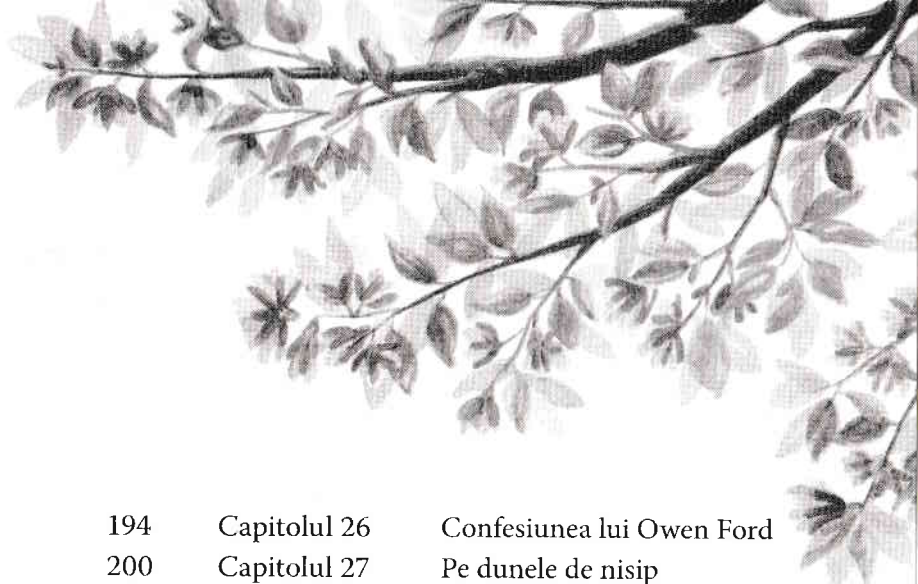
vol. 9

A N N E

Scumpa mea casă de vis

Traducător — Cristian Imbrea

PRESTIA

7	Capitolul 1	Mansarda casei cu frontoane verzi			
14	Capitolul 2	Casa de vis			
21	Capitolul 3	Tărâmul de vis			
30	Capitolul 4	Prima mireasă de la Green Gables			
35	Capitolul 5	Acasă			
39	Capitolul 6	Căpitanul Jim			
46	Capitolul 7	Mireasa directorului de școală			
57	Capitolul 8	Domnișoara Cornelia Bryant vine în vizită	194	Capitolul 26	Confesiunea lui Owen Ford
			200	Capitolul 27	Pe dunele de nisip
71	Capitolul 9	O seară la Four Winds	206	Capitolul 28	Multe și mărunte
84	Capitolul 10	Leslie Moore	215	Capitolul 29	Gilbert și Anne au opinii diferite
93	Capitolul 11	Povestea lui Leslie Moore	223	Capitolul 30	Leslie ia o hotărâre
104	Capitolul 12	Leslie vine în vizită	230	Capitolul 31	Adevărul ne face liberi
108	Capitolul 13	O seară fantomatică	235	Capitolul 32	Domnișoara Cornelia află cum stă treaba
113	Capitolul 14	Zile de noiembrie			
117	Capitolul 15	Crăciun la Four Winds	240	Capitolul 33	Leslie se întoarce
126	Capitolul 16	Anul nou la far	245	Capitolul 34	Corabia de vis acostează în port
132	Capitolul 17	O iarnă la Four Winds	251	Capitolul 35	La Four Winds se face politică
140	Capitolul 18	Zile de primăvară	259	Capitolul 36	Cunună în loc de cenușă
149	Capitolul 19	Zori și asfințit	268	Capitolul 37	Domnișoara Cornelia face un anunț înspăimântător
156	Capitolul 20	Margaret, cea care s-a pierdut			
160	Capitolul 21	Bariere spulberate	273	Capitolul 38	Trandafiri roșii
169	Capitolul 22	Domnișoara Cornelia aranjează treburile	279	Capitolul 39	Căpitanul Jim trece dincolo
			283	Capitolul 40	Adio, casă de vis
176	Capitolul 23	Sosește Owen Ford			
182	Capitolul 24	Cartea vieții căpitanului Jim			
190	Capitolul 25	Scrierea cărții			

Capitolul I

**MANSARDA CASEI
CU FRONTOANE VERZI**

— **S**lavă Ție, Doamne, c-am terminat cu geometria! Nu mai trebuie s-o învăț nici eu și nici să-i mai învăț și pe alții, zise Anne Shirley pe un ton un pic răzbunător, în timp ce îndesa un volum de Euclid cam jerpelit într-un cufăr mare cu cărți, apoi izbi triumfător capacul și se așeză pe el, privind în celălalt colț al mansardei Casei cu Frontoane Verzi spre Diana Wright cu ochi cenușii ca cerul dimineții.

Mansarda era un loc întunecat, expresiv și încântător, așa cum ar trebui să fie toate mansardele. Prin fereastra deschisă, lângă care Anne stătea așezată, sufla adierea dulce, caldă și înmiresmată a după-amiezii de august; crengile plopilor fremătau în bătaia vântului; în spatele lor se întindea pădurea, în care Alea Îndrăgostiților șerpuia ca o cărare fermecată, și bătrâna livadă de meri, plină și acum de roadele ei rumene. Mai departe, pe cerul albastru de miazăzi se zăreau munții înșiruiți precum norii de zăpadă. Prin cealaltă fereastră se întrezărea marea albastră, rece și înspumată – minunatul Golf Saint Lawrence pe care plutește, ca o nestemată, Abegweit, acest nume indian, delicat și încântător ce a fost abandonat

de mult pentru unul mai prozaic, cel de Insula Prince Edward.

Diana Wright, acum cu trei ani mai în vârstă, devenise între timp o mămică respectabilă. Dar ochii îi rămăseseră la fel de negri și plini de scânteii, obrajii la fel de îmbujorați și gropițele la fel de fermecătoare ca în zilele de demult în care ea și Anne Shirley își juraseră prietenie pe veci în grădina de la Orchard Slope. Ținea în brațe o ființă mărunță și somnoroasă, cu părul negru și cărlionțat, pe care lumea din Avonlea o știa, de doi ani binecuvântați, sub numele de „Micuța Anne Cordelia.” Oamenii din Avonlea știau, desigur, de ce Diana o botezase Anne, însă aceeași oameni din Avonlea erau nedumeriți cu privire la Cordelia. Nu se auzise niciodată de nicio Cordelia în neamurile Wright sau Barry. Doamna Harmon Andrews zicea că poate Diana găsise numele în vreun roman de duzină și se mira cum de Fred avusese atâta minte cât să permită așa ceva. Însă Diana și Anne își zâmbeau una alteia, fiindcă ele știau de unde își primise numele Anne Cordelia.

— Niciodată nu ți-a plăcut geometria, zise Diana zâmbind, gândindu-se la vremurile de demult. Oricum, bănuiesc că te bucuri tare mult că ai terminat cu predatul.

— Oh, mi-a plăcut dintotdeauna să predau, dar nu geometria. M-am simțit nemaipomenit în acești trei ani petrecuți în Summerside. Doamna Harmon Andrews mi-a zis când am ajuns acasă că n-o să-mi placă viața de femeie măritată mai mult decât cea de profesoară, așa cum m-aș aștepta. Desigur, doamna Harmon are aceeași părere ca Hamlet, cum că „mai curând să îndurăm aceste rele, decât să zburăm spre alte neștiute.”¹

¹ William Shakespeare, „Hamlet,” Editura Univers Enciclopedic, 1996, p. 96, în versiunea românească a lui Leon Levițchi și a lui Dan Duțescu.

Râsul lui Anne, la fel de vesel și irezistibil ca în vremurile de altădată, însă mai delicat și mai matur, făcu să răsune toată mansarda. Jos, în bucătărie, Marilla, care tocmai făcea dulceață de prune, auzi și începu să zâmbească; apoi oftă când se gândi cât de rar va mai răsuna acest râset la Green Gables în anii ce vor veni. Nimic n-o făcuse pe Marilla mai fericită în toată viața ei decât gândul că Anne se va mărita într-o zi cu Gilbert Blythe; dar orice bucurie trebuie să aducă cu ea și o umbră de tristețe. În cei trei ani petrecuți la Summerside, Anne venise des acasă, în vacanță sau la sfârșit de săptămână; dar la cum vor sta lucrurile de acum, nu putea spera la mai mult decât două vizite pe an.

— Nu băga în seamă ce spune doamna Harmon! zise Diana cu o liniște dobândită în patru ani de căsnicie. Desigur, viața de femeie măritată are și bune, și rele. Să nu te aștepți ca totul să fie întotdeauna ușor. Dar te asigur, Anne, că dacă ești măritată cu bărbatul potrivit, vei avea o viață fericită.

Anne își înăbuși un zâmbet. Aerele de femeie cu o vastă experiență ale Dianei o amuzau dintotdeauna.

„Presupun că n-o să mai bag în seamă ce spune după ce voi avea și eu patru ani de căsnicie,” gândi ea. „Desigur, simțul umorului mă va ajuta în privința asta.”

— V-ați hotărât unde veți locui? întrebă Diana în timp ce o dezmierda pe micuța Anne Cordelia cu acel gest unic provenit din instinctul matern care o atingea întotdeauna pe Anne la inimă, gest plin de visuri și speranțe delicate și nerostite, un fior care era pe jumătate curată plăcere și pe jumătate o durere stranie și diafană.

— Da. Asta voiam să-ți spun când ți-am telefonat să vii astăzi. Apropo, nu-mi vine să cred că acum avem cu adevărat telefoane în Avonlea. Sună ridicol de actual și de modern pentru aceste locuri străvechi atât de dragi și de tihnite.

— Pentru asta trebuie să le mulțumim celor de la S.I.S.A.¹, zise Diana. Nu ne-ar fi instalat linia niciodată dacă n-ar fi luat ei taurul de coarne. La câte bețe-n roate li s-au pus, orice altă societate s-ar fi dat bătută. Dar ei nu eu cedat. Ai realizat un lucru minunat pentru Avonlea, Anne, când ai înființat această societate. Ce bine ne simțeam la întâlniri! Vei putea uita vreodată fațada albastră și aranjamentul lui Judson Parker, care și-a închiriat gardul unei companii de medicamente ca să zugrăvească reclame pe el?

— Nu știi dacă le sunt pe deplin recunoscătoare celor de la S.I.S.A. în privința telefonului, zise Anne. Oh, știi cât este de util – mult mai util decât vechiul nostru sistem de semnalizare cu lumânarea! Și, după cum zice doamna Rachel, „Avonlea trebuie să țină pasul cu cortegiul, asta-i situația.” Dar parcă simt, într-un fel, că n-aș vrea să văd Avonlea stricată de ceea ce doamna Harrison numește, când vrea s-o facă pe inteligenta, „nepăceri ale vieții moderne.” Mi-ar plăcea să rămână așa cum era odată, în vremurile bune. Știu că e o prostie și sentimentalism și pe deasupra e și imposibil. Așa că am să dau dovadă și de înțelepciune, și de pragmatism, și de realism. Telefonul, după cum recunoaște și doamna Harrison, e „o chestie nemaipomenit de bună” – chiar dacă știi că poate mai sunt vreo cinci-șase inși curioși care ascultă pe fir.

— Asta-i partea cea mai rea, oftă Diana. E de-a dreptul enervant să-i auzi pe alții cum închid de câte ori suni pe cineva. Cică doamna Harmon Andrews a ținut morțiș să le instaleze telefonul în bucătărie ca să poată asculta de câte ori sună și în același timp să poată sta și cu ochii pe ce gătește. Când m-ai sunat azi, am auzit limpede sunetul ăla ciudat pe care îl face ceasul de la casa Pye când bate ora exactă. Așa că poți fi sigură că asculta fie Josie, fie Gertie.

¹ Societatea de Îmbunătățire a Satului Avonlea.

— Ah, de asta ai zis: „Aveți un ceas nou la Green Gables, așa-i?” Nu înțelegeam ce vrei să spui. Am auzit un sunet suspect de cum ai început să vorbești. Cred că cineva din casa Pye trântise cu putere receptorul în furcă. În fine, să-i lăsăm în pace pe de-alde Pye. Vorba doamnei Rachel: „Așa a fost neamul lor dintotdeauna, și așa vor fi mereu, în vecii vecilor, amin.” Să vorbim despre lucruri mai plăcute. Am stabilit unde va fi noua mea casă.

— Oh, Anne, unde? Sper din toată inima că e aproape.

— Nuuuu, tocmai asta e partea proastă. Gilbert se va stabili la Portul Four Winds, la nouăzeci de kilometri de aici.

— Nouăzeci! Și dacă ar fi nouă sute, ar fi tot aia, oftă Diana. Acum nu pot pleca de acasă mai departe de Charlottetown.

— Trebuie să vii la Four Winds. E cel mai frumos port de pe Insulă. La capătul portului e un sătuc, îi zice Glen Saint Mary și doctorul David Blythe are cabinet acolo de cincizeci de ani. E fratele bunicului lui Gilbert. Iese la pensie și Gilbert va prelua activitatea la cabinet. Însă domnul doctor Blythe nu își va părăsi și casa, așa că noi va trebui să căutăm o locuință. Nu știi încă exact care va fi sau unde va fi în realitate, dar în imaginația mea am deja o casă de vis gata mobilată – un fel de castel din Spania, mic și încântător.¹

— Unde veți merge în călătoria de nuntă? întrebă Diana.

— Nicăieri. Nu te mira atât, scumpa mea Diana! Parcă ai fi doamna Harmon Andrews. Ea ar binevoi, desigur, să remarce că cine nu-și permite călătorii de nuntă ar trebui să aibă bunul-simț să nu le facă; și apoi mi-ar scoate ochii

¹ Expresia „castel din Spania” este folosită în literatură pentru a desemna un vis sau o fantezie greu de îndeplinit, ceva idealizat sau irealizabil.

cu voiajul de nuntă al lui Jane în Europa. Eu vreau să-mi petrec luna *mea* de miere la Four Winds, în scumpa mea casă de vis.

— Și te-ai hotărât să nu ai nicio domnișoară de onoare?

— Nici nu aş avea pe cine. Tu, Phil și Priscilla mi-ați luat-o înainte în ce privește căsătoria; iar Stella e profesoară la Vancouver. Nu vreau o domnișoară de onoare care nu mi-e „suflet pereche,” și nu mai e niciuna.

— Dar vei purta voal, nu? întrebă Diana, cuprinsă de neliniște.

— Da, desigur. Fără voal nu m-aș simți mireasă. Țin minte că îi spuneam lui Matthew, chiar în seara în care m-a adus la Green Gables, că nu mă aștept să fiu vreodată mireasă pentru că sunt așa de simplă că nimeni nu m-ar lua de nevastă, în afară de cine știe ce misionar străin. Atunci îmi intrase în cap ideea că misionarii străini nu-și permit să fie așa de pretențioși în ce privește aspectul dacă vor ca vreo fată să-și pună pielea la bătaie printre canibali. Să vezi cu ce fel de misionar străin s-a măritat Priscilla! Frumos și enigmatic de parcă ar fi desprins din închipuirile noastre din copilărie, când visam cu ochii deschiși cu cine ne vom mărita; era bărbatul cel mai bine îmbrăcat pe care l-am cunoscut vreodată și era înnebunit de „frumusețea strălucitoare și diafană” a Priscillei. Dar sigur că în Japonia nu sunt canibali.

— Oricum, rochia ta de mireasă e o minune, zise Diana, suspinând de încântare. Vei fi ca o adevărată regină, atât de înaltă și subțire. *Cum* de ești mereu atât de suplă, Anne? Eu sunt mai grasă ca niciodată, acuși nici n-o să mai am talie.

— Dacă ești slab sau corpolent pare mai degrabă o chestiune predestinată, zise Anne. Oricum ar fi, doamna Harmon Andrews n-o să-ți spună cum mi-a zis mie când m-am întors acasă de la Summerside: „Ei bine, Anne, ești

la fel de sfrijită ca întotdeauna.” Să fii „suplă” sună destul de romantic, dar „sfrijită” parcă are altfel de zăngănit.

— Am auzit-o pe doamna Harmon vorbind despre zestrea ta. Recunoaște că e la fel de frumoasă ca a lui Jane, deși zice că Jane s-a măritat cu un milionar pe când tu te măriți cu „un doctor tânăr și sărman care n-are pe numele lui niciun ban.”

Anne râse.

— Rochiile mele chiar sunt drăguțe. Îmi plac lucrurile frumoase. Îmi aduc aminte de prima mea rochie frumoasă – cea de stofă cafenie pe care mi-a oferit-o Matthew pentru concertul de la școală. Înainte de asta avusesem parte numai de rochii urâte. În seara aia mi se părea că pășisem într-o altă lume.

— Era în seara în care Gilbert a recitat „Bingen pe Rin”¹ și s-a uitat spre tine când a ajuns la versul: „O altă fată ce *nu* mi-e soră.” Și tu erai nespus de furioasă pentru că își pusese trandafirul de hârtie primit de la tine în buzunarul de la piept. Pe atunci nici nu-ți trecea prin cap că vei fi soția lui.

— Oh, aici e vorba despre alt exemplu de predestinare, râse Anne în timp ce coborau amândouă scările de la mansardă.

¹ Poem al scriitoarei Caroline Elizabeth Sarah Norton (1808–1877) apărut în 1867. În capitolul 19 din „Anne – Casa cu frontoane verzi,” Gilbert Blythe l-a recitat la Clubul de Dezbateri din cadrul concertului organizat cu prilejul zilei de naștere al Diane Barry. Poemul este o confesiune a unui soldat german, rănit de moarte pe unul dintre câmpurile de luptă din Alger.

CASA DE VIS

La Green Gables entuziasmul plutea în aer mai mult ca oricând. Până și Marilla era atât de entuziasmată, că nu se mai putea ascunde, ceea ce era ceva aproape nemaiauzit.

— În casa asta n-a avut loc niciodată vreo nuntă, îi zise ea doamnei Rachel, aproape cerându-și scuze. Când eram mică, l-am auzit pe un preot bătrân zicând că o locuință nu e cu adevărat o casă dacă nu a fost sfințită de un botez, de o nuntă și de o înmormântare. Înmormântări am avut, tatăl și mama mea au murit aici, la fel și Matthew; am avut chiar și un botez. Cu mult timp în urmă, am avut un argat care era însurat și soția lui a născut aici. Dar n-am avut parte de nicio nuntă. E un sentiment ciudat să mi-o închipui pe Anne căsătorită. Într-un fel, ea a rămas în ochii mei fetița pe care a adus-o acasă Matthew acum paisprezece ani. Parcă nu pot realiza că a crescut. N-o să uit niciodată cum m-am simțit când l-am văzut pe Matthew aducând acasă *o fată*. Stau și mă întreb ce s-a ales de băiatul pe care l-am fi primit dacă nu s-ar fi comis acea greșeală. Mă întreb ce soartă ar fi avut.

— Ei bine, a fost o greșeală binevenită, zise doamna Rachel Lynde, deși să nu uităm că n-am gândit întotdeauna

așa. Amintește-ți de seara în care am venit s-o văd pe Anne și de ce scenă am avut parte. Dar de-atunci multe s-au schimbat, asta-i situația.

Doamna Rachel oftă, apoi se învioră iarăși. Când era vorba despre nunți, doamna Rachel era gata să lase trecutul mort să-și îngroape morții.¹

— O să-i dau lui Anne două dintre cuverturile mele de bumbac, reluă ea discuția. Una cu dungi de culoarea tutunului și una cu frunze de măr. Mi-a zis chiar ea că în curând vor fi iar la modă. Nu cred că este ceva mai frumos pentru un pat din camera de oaspeți decât o cuvertură frumoasă cu frunze de măr, asta-i situația. Trebuie doar să le dau la albit. Le-am cusut în saci de bumbac tocmai de la moartea lui Thomas și acum sigur s-au decolorat îngrozitor. Dar mai e o lună până atunci și albirea la rouă face minuni, nu alta.

— O lună doar! oftă Marilla, apoi zise plină de mândrie: Eu îi dau lui Anne cele șase covoare împletite pe care le țin în mansardă. Nu m-am gândit vreodată că o să vrea așa ceva, sunt așa de demodate și azi se pare că toată lumea vrea numai covorașe cu franjuri. Dar ea mi le-a cerut, zicea că nu vrea să pună nimic altceva pe dușumele. Chiar sunt frumoase! Le-am făcut din bucățile de pânză cele mai frumoase și le-am împletit în fâșii. Tare bine mi-au mai prins iernile astea. Și o să-i fac atâta dulceață de prune să-i umplu camera pentru un an întreg. Mi se pare tare ciudat. Pruniiăștia nici măcar n-au mai înflorit de trei ani încoace și chiar îmi ziceam că mai bine i-aș tăia. Și primăvara asta s-au făcut albi și au făcut atâtea prune cum n-am văzut la Green Gables de când mă știu.

— În fine, slavă Domnului că Anne și Gilbert se căsătoresc în cele din urmă. Pentru asta m-am rugat,

¹ Aluzie la un vers din poemul „A Psalm of Life” al poetului american Henry Wadsworth Longfellow.